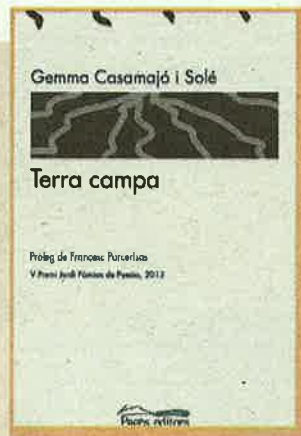


La tria per Andreu Loncà

ARRELS

‘**Terra campa**’, primer llibre escrit per Gemma Casamajó, ve apadrinat per un cert estil de poesia –Joan Margarit, Jaume Pont, Francesc Parcerisas, Francesc Garriga, Joan Vinyoli, Maria-Mercè Marçal– que situa el lector en una certa manera de silenci expectant. Una gernació de veus poètiques acompanyen la poetessa de manera semblant a la colla de veus familiars que poblen el llibre. Editat amb un bon pròleg de Francesc Parcerisas que remarca: “no és gens habitual que un llibre de poemes s’objectivi de la manera com Gemma Casamajó ha construït *Terra campa*” car “aquí hi trobem la genealogia d’una família entesa com la forma de presentar-nos un món enter i complex.” Dels mestres, l’escriptora n’es-pigola estils i formes; de l’arbre genealògic, en cerca les arrels –part fantàstica, fonda i obscura que creix per un

instint valuós, estrany a la llum i en franc comerç i necessitat. Fondària i claror; mort, molta mort i molta vida. El llibre, en un cert sentit, depassa els seus mestres: la poesia de G. C. ens enlluerna en la foscor; les seues paraules són profecia, són record latent i misteriós, perplexitat i plantar cara. Fins aquí, dins la tradició. Parcerisas té prou finor quan anota que el poema es pot i s’ha de llegir amb el contrapunt de la història de dessota. Una mena de glossa. Enigmàtica, misteriosa, profètica, la poetessa no es deixa agafar en les pàgines d’un pròleg. S’esmuny. Certes definicions poètiques de l’amor: “Un cos escrit al moll d’un altre cos”; certes definicions de la riquesa: “Potser ja som prou rics si tenim Temps, i forquilles punxegudes per menjar-nos-el” donen certes pistes de la saviesa que la poeta cerca i expressa.



GEMMA CASAMAJÓ.
Títol: Terra Campa
Editorial: Pagès Editors
Any: 2014

El darrer poema mostra com és difícil de concloure un llibre vibrant “Miro a dins. Ella hi és tota./ La meva família en pes. /Tinc la persiana entreoberta,/ com un esglai que es reté.” L’esglai ferraterià es torna esglai metafísic. Les arrels d’un arbre genealògic, sempre fortes i primitives; una certa voluntat narrativa i ima-

ginativa, una constant depuració de la vida, poc academicisme; una voluntat d’usar literàriament una llengua molt quotidiana; una voluntat de símbol: “i la pena esdevé cremallera que no tanca”. Allà on aconseguix els registres més emotius és en l’arbre frondós de la genealogia familiar; hi ha versos d’una voluntat d’estil genial: “Per a ells només sóc ara/ la teva filla xica/ damunt la terra dura./ M’ho recorden. Feta i pastada./ Alta i pre-muda. Frenada i silent.”